

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רע"ב [40379-02-20](#) יפה נ' דיאמנט ואח'
רע"ב [42710-02-20](#) רפלד ואח' נ' יפה ז"ל ואח'

לפני כבוד השופט נפתלי שילה

המבקש ברע"ב [40379-02-20](#) זהר יפה
[20](#) המשיב ברע"ב [42710-02-20](#) ע"י ב"כ עו"ד טרי אלמוזלינו-ארנון ועו"ד מור כהן

נגד

המשיבות ברע"ב [40379-02-20](#) 1. דורית דיאמנט
המבקשות ברע"ב [42710-02-20](#) 2. איילה רפלד
3. אילנה כהן
ע"י ב"כ עו"ד נדב יריב ו/או עומר יניב

המשיבות
4. ענת ספיר
5. טלי יפה-לינגל
6. שרון אסיף
ע"י ב"כ עו"ד טרי אלמוזלינו-ארנון ועו"ד מור כהן

ספרות:

[יוסף גרוס, דירקטורים ונושאי משרה בחברה \(1989\)](#)

[אורי גורן, בוררות \(נבו, 2018\)](#)

חקיקה שאזכרה:

[חוק החברות, תשנ"ט-1999: סע' 229, 229ב \(א\)](#)

[חוק הבוררות, תשכ"ח-1968](#)

פסק דין

לפני בקשות רשות ערעור על פסק בורר שבמסגרתו התקבלה חלקית תביעת המשיבות 1-3 והמבקש חויב להשיב סך של 7,399,928 ₪ בשל הפסדים שנגרמו עקב השקעות שביצע בשוק ההון. המבקש עותר לביטול מוחלט של פסק הבורר והמשיבות 1-3 עותרות לכך שהמבקש יחויב במלוא סכום התביעה.

- א. רקע עובדתי**
1. למנוח משה יהודה יפה (להלן: **המנוח**) היו בחייו שתי נשים: נחמה ז"ל ודליה ז"ל.
  2. למנוח ולנחמה נולדו שלוש בנות, הן המשיבות 1-3 (להלן: **בנות נחמה**).
  3. למנוח ולדליה נולדו שלוש בנות, הן המשיבות 4-6 (להלן: **בנות דליה**).
  4. המבקש (להלן: **זהר**) הוא בנה של דליה מנישואיה הקודמים.
  5. ביום 21.8.04 נפטר המנוח ובשנת 2005 מונה עו"ד ערן פלס (להלן: **עו"ד פלס**) למנהל עיזבונו יחד עם דליה. לאחר פטירת דליה בשנת 2010, מונה עו"ד פלס למנהל עיזבונו יחד של עזבונו המנוח.
  6. למנוח היה רכוש רב, הוא ניהל מספר עסקים ובין היתר הוא החזיק בחברת החלמה ונופש בע"מ ובחברת החלמה ונופש ניהול ושירותים (2006) בע"מ (להלן: **החברות**). בשנת 2006 מונה עו"ד פלס לדירקטור בחברות.
  7. לאחר פטירת המנוח, זהר ניהל בפועל את החברות.
  8. בין ילדי המנוחים התנהלו הליכים משפטיים רבים וביום 14.10.12 הוסכם על העברת הסכסוכים להכרעת בורר, כב' השופט בדימוס יצחק שנהב (להלן: **הבורר**). במסגרת סמכויות הבורר, נקבע בסעיף 8 להחלטת בית משפט זה מיום 27.9.12 כי: **"הבורר יוסמך לפסוק בכל השאלות שיכול ויתעוררו במסגרת פתרון כל הסכסוכים שבין הצדדים, למעט אשר יפורט בהמשך"**. בסעיף 5 להסכמות הנ"ל שניתן להן תוקף של החלטה ע"י בית משפט זה (כב' השופט שנלר) הוסכם כי **"בכל סכסוך שיתגלה בין כל אחד מהצדדים למשנהו, כך גם כל דרישה שתהא לצד זה או אחר בכל הקשור לנושא החברות, הבורר יהיה מוסמך להכריע בכך"**.
  9. על אף שזהר ניהל את החברות בפועל, בפסק בוררות שניתן ביום 4.1.2015 נקבע שזהר לא מונה כדין למנהל החברות (להלן: **פסק הבוררות משנת 2015**). בעקבות פסק בוררות זה, התכנס דירקטוריון החברות ביום 22.7.15 ומינה את זהר באופן פורמלי למנהל עסקי של החברות וזאת רטרואקטיבית (להלן: **החלטת האשור**). במסגרת החלטת האשור, נקבע ש**"כל הפעולות שנערכו ע"י זהר יפה במהלך העסקים הרגיל שלא היתה בהן הפרת חיקוק או דין, מאושרות לאחר שתתקבל חו"ד היועמ"ש לעניין"**. בהחלטת האשור נקבע גם שיש לבצע **"השקעות סולידיות בלבד"**.

10. בשנת 2012, ובהתאם למתווה הבוררות הנ"ל, מינה הבורר מומחה מטעמו לצורך הערכת שווי החברות וכן לצורך בדיקת טענות בנושא ההתנהלות הכספית בחברות. ביום 1.3.2017 הגיש רו"ח בוכניק ממשרד בר-לב (להלן: **המומחה**), חוות דעת באשר לסוגיות שנדרש לבחון (להלן: **חו"ד**). במסגרת חו"ד, הצביע המומחה על הפסדים בסכומים מהותיים שנגרמו לחברות בגין השקעות בניירות ערך שבוצעו בשנים 2007-2012. המומחה קבע בחו"ד כי (עמ' 62):

"לא נמצא כי נערך דיון לפני 31 בדצמבר, 2012, בנושא ההשקעות בניירות ערך של החברות דלעיל".

כמו כן קבע המומחה כי:

"מבדיקת דפי התנועות בתיק ההשקעות בניירות ערך של החברה, עולה כי מקור ההפסד הנ"ל, נובע בעיקר ברכישות ניירות ערך "טאואר", "אינוונטק" ו – "קווינקו" שבוצעו על פני השנים 2009-2012".

המומחה קבע שההפסדים של החברות בגין רכישת ניירות ערך עמדו על סך נומינאלי של 9,686,713 ₪ נכון ליום 31.12.12.

11. בנות נחמה שלחו למומחה שאלות הבהרה וביום 24.8.17 ניתנו תשובות המומחה. המומחה נשאל אודות הפסדים נוספים שגרם זהר, מעבר להפסד הנ"ל בסך של מעל 9 מיליון ₪ שנגרם מהפסד השווי של ניירות הערך שהוחזקו נכון ליום 31.12.12. בנות נחמה ביקשו שהמומחה יכיר גם בהפסדים בסך של מעל 6.3 מיליון ₪ שכבר הוכרו ע"י החברות כהפסדים בדוחות הכספיים של החברה. דהיינו, בנות נחמה טענו שההפסד שגרם זהר לא מתבטא רק בהפסד שווי ניירות הערך שהוחזקו ע"י החברות וטרם נמכרו בסוף שנת 2012 שהגיע לסך של מעל 9.2 מיליון ₪, אלא גם בהפסד בגין ניירות הערך שכבר נמכרו ע"י החברה בהפסד של מעל 6.3 מיליון ₪ ונרשמו כהפסד בדוחות החברות.

12. המומחה אישר בתשובתו כי ההפסד הנ"ל בסך של מעל 9 מיליון ₪ **"אכן לא הביא בחשבון הפסדים שבאו כבר לידי ביטוי בדוחות הכספיים של חברת האם. החלמה ונופש על פני השנים 2007-2012 בגין מימוש ניירות ערך"**. המומחה הותיר את השאלה האם להוסיף גם הפסד זה להכרעת הבורר. לפי חישוביו, שני רכיבי ההפסד הם אלו (נכון ליום 31.12.12):

הראשון: ההפסד בגין שיערוך ניירות ערך ליום 31.12.12 שלא נרשמו בספרי החברות היות שהם טרם מומשו והעומד ע"ס של 10,219,235 ₪.
השני: הפסדים שנרשמו בספרי החברות בגין מימוש ניירות ערך בשנים 2007-2012 שעומדים על סך של 7,399,928 ₪.

סה"כ – 17,619,163 ₪.

13. לאחר קבלת ממצאי חו"ד בנוגע להפסדים בגין ההשקעות בניירות הערך, הגישו בנות נחמה תביעה בפני הבורר, במסגרתה עתרו לחייב את זהר בהשבת סכום של 20,682,751 ₪ בגין השקעותיו במניות ספקולטיביות וגרימת ההפסדים לחברות.
14. תביעה זו הוכרעה בפסק הבורר מיום 16.12.19 (להלן: **פסק הבורר**) וביחס אליו הוגשו בקשות רשות הערעור שבפני.

ב. תמצית פסק הבורר

1. כאמור לעיל, בהחלטת האשרור, אושר עקרונית מינויו של זהר כמנהל בכפוף לתנאים. לא ניתן לראות בהחלטה זו משום אישור לפעולותיו של זהר בשוק ההון, באופן רטרואקטיבי. האישור היה כפוף למספר תנאים שפורטו ואשר לא התקיימו.
2. הדירקטוריון לא ידע על ההשקעות בניירות ערך ולא אישר את פעולותיו של זהר בשוק ההון. השכלתו הפיננסית של זהר היא בסיסית ביותר ומחקירתו עלה שאין לו הבנה בשוק ההון והוא אפילו לא ידע להבחין בין השקעה ספקולטיבית להשקעה סולידית.
3. כל פעולותיו של זהר בשוק ההון נעשו על פי שיקול דעתו הבלעדי וזאת בהתייעצות עם חברים או באמצעות חיפוש באינטרנט. **"מצופה ממנהל עם אחריות מינימאלית להיקף השקעות של עשרות מיליוני שקלים שיעביר את הטיפול בפעילות שוק ההון לחברת השקעות שזו התמחותה. משלא עשה כן, זוהר גרם ברשלנותו נזקים רבים"** לחברות.
4. אילו את ההשקעות בשוק ההון היה זהר מעביר לגוף המתמחה בתחום, הרי שיש יסוד סביר להניח שלקבוצת החברות בניהולו לא היה נגרם נזק וסביר שהחברות היו משיאות רווחים. **"ההשקעות היוו בחלקן הגדול ספקולטיביות... זהר גם לא מצביע על תהליך מסודר של קבלת החלטות. הוא לא ידע לפרט איך ידע את תנאי השוק בזמנים הרלבנטיים להשקעה, עם מי התייעץ, ועל איזה מידעים הסתמך כאשר החליט להשקיע. במעשיו ובמחדליו אלה גרם זהר להפסדים של כ – 16 מיליון ₪, בעוד שאילו היה משקיע את הכספים בהשקעות צמודות מדד, הרי שלנוכח עליית המדד בשנים הרלוונטיות, ניתן היה להגיע לרווחים של כ – 68%."**
5. התקבלה גרסת עו"ד פלס לפיה הוא לא ידע אודות ההשקעות שביצע זהר בשוק ההון ולא ידע כלל שנוצרו הפסדים כתוצאה מההשקעות וכן נקבע שנושא ההשקעות בשוק ההון לא עלה כלל לדיון בדירקטוריון.
6. זהר הפר את חובותיו כנושא משרה בחברה. הוא הפר את חובת הזהירות המוטלת עליו, הוא לא פעל במיומנות ומקצועיות המצופה מנושא משרה סביר והפר את חובת האמונים

המוטלת עליו בכך שלא נמנע מניצול לרעה של כוחו שלא לטובת החברה. "זהר השקיע כספים בני"ע חרף היותו ללא השכלה וללא ניסיון בתחום, באופן בלתי מקצועי תוך אי שמירה על עקרונות ניהול בסיסיים של פיזור מניות, הגדרת רמת סיכון וריבוי פעולות וכן רכישת מניות ספקולטיביות מעבר לכמות של 4-5% מסוג המניה הפרטנית... זהר הפר את חובותיו כנושא משרה, ויהיה עליו לפצות את החברות בגין נזקים שגרם להן".

7. זהר לא יכול לחסות תחת החרג של "שיקול הדעת העסקי". "החלטתו של זהר גם לא היתה מיוזעת. היקף ההשקעות במהלך השנים 2007-2012 היתה כשמונים מיליוני ₪... הוא קבל מאות החלטות באשר לניהול תיק ההשקעות, ביצע מאות פעולות בטווחים קצרים של קניית ומכירת מניות. התהליך לא היה מוסדר על בסיס נתונים ודיווח לדירקטוריון. הוא לא ביקש את אישורו של הדירקטוריון וגם לא דיווח על ההפסדים... באופן מעשי, הוא הסתיר מהדירקטוריון את עצם ההשקעה וגם את ההפסדים".

8. באשר לנזקים שגרם זהר לחברות, הם כוללים שני ראשי נזק:

א. הפסד מני"ע – ההפסדים המפורטים בדוחות הכספיים של החברות שנבעו מהפער בין שווי הרכישה של המניות לבין שווי המניות בעת מימושן בפועל. ההפרש הוא גובה ההפסד.

ב. הפרשי שיערוך – ההפסד הנובע מההפרש בין שווי המניות בעת הרכישה לבין שווי השוק של המניות בכל סוף שנה. מניות אלו עדיין הוחזקו ע"י החברות ביום 31.12.12.

9. הבורר חייב את זהר בגין ראש הנזק הראשון בלבד, מאחר שההפסד מני"ע הינו הפסד בלתי הפיך ולכן חייב את זהר בהשבת סך של 7,399,928 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית, לחברות.

10. הבורר דחה את תביעת המשיבות בכל הנוגע לראש הנזק השני של "הפסד שיערוך", למרות שהוא קבע כי לפי כללי החשבונאות, היה מקום להפחית את ההשקעה ולרשום אותה כהפסד. נקבע כי: "תיק מניות מכיל בתוכו מגוון של ני"ע, חלקם צוברים הפסדים ועם חלקם מצליחים להשיא רווחים... את שווי ההפסד, שהוא יהיה בלתי הפיך, ניתן לקבוע אך ורק עם מכירת המניות, וכל עוד המניות לא נמכרו, גם אם שוויו מצביע על הפסד זמני, הרי שההפסד הוא הפיך. לא ניתן לחייב את הנתבע בגין הפסד זמני...כל עוד המנייה או תיק המניות לא נמכרו, הרי שהשווי הוא זמני והפיך ואת הנזק הממשי יהיה ניתן לקבוע רק עם מכירת המניה או את תיק המניות. המסקנה היא איפה, שכל עוד התובעות לא יכולות להצביע על הפסד ממשי ובלתי הפיך, להבדיל מהפסד רישומי, שנגרם לכל אחת מהחברות עקב מכירת המניות, אין אפשרות לחייב את הנתבע בגין הפסד זה. תביעת התובעים לחייב את הנתבע בגין הפסד שיערוך על סך 9,213,724 ₪ נדחית".

ג. תמצית טענות המבקש ברע"ב 40379-02-20

1. ראשית יצוין שבמסגרת דיון בבקשות שנערך בפני ביום 7.6.20, נקבע בהסכמת הצדדים, שפסק דין זה יעסוק אך ורק בטענות שלא הוכרעו במסגרת פסקי דינו של כב' סגן הנשיא (בדימוס) השופט שנלר מיום 2.4.20 ברע"ב 39978-06-19 ומיום 4.4.20 ברע"ב 14462-10-19 **19** (להלן: **פסקי הדין**) שדנו בבקשות רשות ערעור על פסקי בוררות אחרים שניתנו ע"י הבורר בסכסוך שבין הצדדים. בפסקי הדין, נדחו טענות זהר ובנות דליה ביחס לטענות מקדמיות רבות שנטענו גם בערעור שבפני, כגון התיישנות, סמכות הבורר ועוד. ברם, כפי שציין ב"כ זהר ובנות דליה בדיון: **"...כל הקביעות של כב' השופט שנלר בפסקי הדין שלו מהווים השתקים... תוך ששני הצדדים שומרים על זכותם לעתור בהתאם, ככל ותהיה החלטה אחרת ע"י ביהמ"ש העליון"** (עמ' 2 שורות 11-13).
2. לפיכך, מה שעומד להכרעה היא השאלה האם יש מקום להתערב בקביעת הבורר שזהר חב כספים לחברה וכן ביחס לסכום שהבורר חייב את זהר להשיב לחברות (ראו החלטתי בפרוטוקול הדיון הנ"ל בעמ' 3 שורות 11-16). ב"כ זהר אף ציין כי: **"בכותרת אחת, הטיעון שלנו יתרכז רק בקביעות בפסק הבוררות שמתייחסות להפרת חובת הזהירות של נושא משרה, בעיקר בפן המשפטי, אבל אנחנו נבקש מכבודו במקרה הספציפי הזה, גם התערבות בקביעות עובדתיות"** (עמ' 3 שורות 30-32).
3. זהר מבקש לבטל כליל את פסק הבורר. לטענתו, הבורר טעה כשקבע שעו"ד פלס, ששימש הן כמנהל עיזבון המנוח והן כדירקטור בחברות, לא ידע אודות ההשקעות בניירות הערך ולא ידע על ההפסדים. היה על כב' הבורר לקבוע שעו"ד פלס ידע גם ידע על ההשקעות וההפסדים ומשהוא לא התנגד להשקעות בזמן אמת, ואף חתם על הדוחות הכספיים של החברות שבהן פורטו ההשקעות וסוגי המניות, לא קמה כל חבות לזהר.
4. לא ניתן היה להחיל על זהר אחריות על הפסדים בהשקעות שהוא ביצע, כאשר מעסיקו – הדירקטוריון – מודע להשקעות ולא מבקש כלל להפסיקן. עו"ד פלס לא היה צד להליך הבוררות והוא רק העיד בה. טעה הבורר כשקבע כי לא היתה לעו"ד פלס אחריות כדירקטור להשקעות ולהפסדים. עו"ד פלס לא ראה בהשקעות בניירות ערך פעולה חריגה והוא כלל לא טרח לברר עם זהר נושא זה. כל פעולותיו של זהר נעשו בהסכמת ובידיעת הדירקטוריון ולכן לא היה כל בסיס להטיל עליו אחריות כלשהי להפסדי ההשקעות.
5. זכותם של המבקש ואחיותיו להגיש תביעה כנגד הדירקטור עו"ד פלס ככל שהחיוב בפסק הבורר יישאר על כנו ואין בסמכותו של הבורר לקבוע דבר וחצי דבר לגבי אחריותו או העדר אחריותו של עו"ד פלס להפסדי ההשקעות. הדין מחייב את הדירקטור לבדוק ולפקח על ההשקעות בחברה וככל שהיתה רשלנות, עו"ד פלס ורק הוא, אחראי לגבינה. כמו כן, בכובעו כמנהל עיזבון המנוח, חלה על עו"ד פלס החובה לשמור על נכסי העיזבון והוא אישר את ההשקעות במפורש או במשתמע במהלך כל השנים אף בכובעו זה.

6. ביסוס אחריותו של זהר כמנהל, על יסוד הכרעה שגויה ביחס להתנהלותו של עו"ד פלס, מהווה טעות משפטית מהותית ביישום הדין באופן שגרם עיוות דין. בנוסף, עו"ד דיאמנט פנה עוד בשנת 2010 לעו"ד פלס והתריע בפניו על ההפסדים בניירות הערך ולא רק שעו"ד פלס לא הורה להפסיק את ההשקעות הוא אישר את פעולותיו של זהר, רטרואקטיבית בשנת 2015 כמפורט לעיל. אם עו"ד פלס לא היה מסכים להשקעות, הוא יכול היה להפקיע את הסמכות לבצעם מידי זהר ואולם הוא לא עשה כן ואף חתם על כל הדוחות הכספיים ללא הסתייגות שנה אחרי שנה, למרות שפורטו בהם ההפסדים בגין ההשקעות.
7. שגה הבורר כשהתעלם כליל מהודאתו של עו"ד פלס בכל הנוגע לידיעתו אודות ההשקעות שבוצעו ואימץ את אמרתו שהוא נעדר ידיעה אודות ההפסדים שנצברו וכי הוא לא ידע על ההשקעות. כיצד ניתן לבסס חוסר ידיעה של דירקטור כממצא חיובי, כאשר אין כל מחלוקת כי גם אם הוא לא ידע, הדבר נזקף לחובתו של עו"ד פלס, שכן על פי דין, חובה היה עליו לדעת, או לכל הפחות לברר.
8. טעה הבורר שהתעלם מהחלטת האשרור שאישרה רטרואקטיבית את מינויו של זהר כמנהל ויש בכך משום אישור ההשקעות שבוצעו. כמו כן, שגה הבורר עת דחה את הטענה לפיה פעולותיו של זהר כמנהל החברה חוסות תחת כלל שיקול הדעת העסקי.
9. טעה הבורר כשקבע שזהר הפר את חובת הזהירות המוטלת עליו כלפי החברה. האחריות הראשונית והיסודית לחברה, לתוצאות פעילותה, לרבות לתוצאות של מעשים שנעשים ע"י המועסקים על ידה, היא של דירקטוריון החברה, דהיינו של עו"ד פלס. חובותיו של הדירקטור ואישורו את מינויו זהר כמנהל בדיעבד ורטרואקטיבית, מבססים קשר סיבתי מובהק בין התנהלות הדירקטור לתוצאות ההשקעות. קשר סיבתי זה, מנתק כל קשר סיבתי בין מעשי המנהל – זהר - ביחס להשקעות לבין הנזק שנגרם לכאורה. התנהגותו של הדירקטור, עו"ד פלס, ומחדליו – הם הסיבה לנזק שנגרם לחברה, ככל שנגרם. זהר פעל בתום לב כמנהל, על מנת להשיא את רווחי החברה ולא למען טובתו האישית.
10. הבורר שגה עת שייחס לזהר הפרת חובת נאמנות, כאשר כלל לא הונח בסיס עובדתי או משפטי לכך שזהר ניצל את כוחו בחברה לטובתו האישית. מדובר ברכיב מהותי בלעדיו לא ניתן לבסס הפרת חובת הנאמנות.
11. הבורר שגה בקביעתו שההשקעות שבוצעו ע"י זהר הינן בגדר הפרת חובת הזהירות. נטל ההוכחה לטענת הרשלנות מוטל כולו על כתפי המשיבות והן לא עמדו בו. כמו כן, לא היה לזהר אינטרס או רצון או כוונה להפסיד בהשקעות ולכן חזקת תום הלב של פעולותיו הינה מוגברת. זהר לא היה מחויב לנהל את השקעותיו באמצעות בית השקעות ואין לראות בניהול ההשקעות בעצמו משום הפרה של חובת הזהירות. גם המומחה מטעם המשיבות העיד כי בחינת תוצאות השקעות היא תמיד "חכמה בדיעבד". ההשקעות

שביצע זהר היו בתוך מתחם הסבירות. לכן, לא נפל פגם בהתנהלות זהר בזמן אמת ולא ניתן לייחס לו הפרה של חובת הזהירות.

ד. תמצית טענות המשיבות ברע"ב 40379-02-20

1. יש לדחות את הטענה לפיה שגה הבורר בקביעת ממצאים בגין אחריות הדירקטור עו"ד פלס, על מנת לבסס את אחריות זהר. הבורר כלל לא נדרש להכריע בנוגע לתפקודו של הדירקטור עו"ד פלס אלא אך ורק בשאלת אחריותו של זהר להפסדים שגרם כתוצאה מהשקעת כספי החברות בני"ע ספקולטיביים. הוכח שזהר פעל על דעת עצמו, לא ביקש ולא קיבל אישור מהדירקטוריון לרכישת המניות ונושא השקעת הכספים בני"ע, כלל לא עלה לא כל שכן נדון, בדירקטוריון.
2. הבורר קבע כממצא עובדתי שעו"ד פלס לא ידע אודות ההשקעות. בנוסף, אף אם כבי הבורר היה קובע שעו"ד פלס ידע אודות ההשקעות, הרי שממילא לא היה בכך כדי לפטור את זהר מאחריותו להשקעות הכושלות, ולכל היותר, הדבר היה מקנה לו עילת תביעה שונה ונפרדת כנגד עו"ד פלס.
3. יש לדחות את הטענה שהבורר שגה כשקבע שהמבקש הפר את חובת הזהירות. זהר ביסס את טענתו על כך ששגה הבורר בקביעה שעו"ד פלס לא ידע אודות ההשקעות ולשיטתו, אם עו"ד פלס ידע על ההשקעות, הרי שלא הופרה חובת הזהירות. ברם, אין להתערב בקביעה העובדתית של הבורר בנוגע לאי ידיעתו של עו"ד פלס ולכן אין תקומה לטענת זהר בנוגע לחובת הזהירות החלה עליו ויש לדחות את טענתו.
4. יש לדחות גם את הטענה לפיה בישיבת הדירקטוריון מיום 22.7.15 אושררו פעולותיו של זהר בדיעבד. שכן, הפעולות שביצע זהר לא עמדו בתנאים המצטברים שנקבעו בישיבת הדירקטוריון – קרי, הפעולה היתה צריכה להיות מבוצעת במהלך העסקים הרגיל; לא היתה בפעולה משום הפרת חיקוק או דין והפעולה תאושר לאחר שתתקבל חו"ד היועץ המשפטי בעניין. אף לא אחד מהתנאים התקיים ולכן לא ניתן לטעון כי פעולותיו אושרו בדיעבד.
5. מעת פטירת המנוח ועד להחלטת הבורר בפסק הבוררות משנת 2015 שקבע שזהר אינו מנהל בחברות, זהר פעל כדירקטור לכל דבר ועניין ולכן אין להסיר ממנו אחריות הן כמנהל מעשי והן כדירקטור. ככל שעו"ד פלס אחראי כדירקטור, הרי שאף זהר אחראי באותה המידה.
6. הליך קבלת ההחלטות של זהר בדבר ביצוע ההשקעות לא היה תקין. התנהלותו של זהר מהווה את ההיפך מתהליך מסודר של קבלת החלטות, אשר עלול להקנות תחולה לכלל שיקול הדעת העסקי.

7. בצדק קבע הבורר שיש לראות בפעולותיו החמורות של זהר כהפרת חובת האמונים בה היה חייב זהר. הוא לא פעל בנאמנות ומסירות לטובת החברה אלא גרם לה הפסדים כבדים ביותר.

ה. תמצית טענות המבקשות ברע"ב 42710-02-20

1. הבורר טעה טעות יסודית בכך שהתעלם מהפסד שנגרם כתוצאה ממימוש ניירות ערך בשנת 2014 בסך נומינלי של 1,350,958 ₪. הבורר קבע את גובה ההפסדים מני"ע בהסתמך על חו"ד המומחה, אשר היתה מעודכנת רק עד ליום 31.12.12. ברם, אין בה כל התייחסות להפסדים שנגרמו לאחר יום ה-31.12.12 ועד למועד הגשת התביעה. מחוות דעת שהוגשה ע"י רו"ח רוני רביע מטעם המבקשות, עולה שתיק ניירות הערך של חברת החלמה ונופש 2006 מומש כולו בשנת 2014 בהפסד של 1,350,958 ₪.

2. הבורר טעה טעות יסודית באופן יישום הדין, משקבע כי אין לחייב את זהר להשיב את הפסדי העתק הנובעים מ"הפרשי שיערוך". המומחה קבע בחו"ד שלחברות נגרמו הפסדי עתק בסך נומינלי של 9,686,713 ₪ בגין הפרשי שיערוך. סטייה מחוות דעת של מומחה שמונה ע"י ביהמ"ש או ע"י בורר תיעשה במשורה, במקרים חריגים ומנימוקים כבדי משקל בלבד. לא היה מקום לסטות מחוות דעתו של המומחה.

3. אמנם הפסדי החברה הוטבו בין מועד עריכת חו"ד ועד למועד הגשת התביעה בסך של 223,622 ₪. אולם, סכום זה קוזז מהסך שעל זהר להשיב לחברות ולא ניתן לייחס כל הטבה נוספת או כל שינוי נוסף בערכם של ניירות הערך לטובת זהר, על חשבון הנזקים הקשים שהוא הסב לחברות.

4. בישיבת הדירקטוריון שבה התקבלה החלטת האשרור הוחלט גם שיש לבצע רק השקעה סולידית וזאת בניגוד לאופן בו השקיע זהר את כספי החברות. כמו כן, בהמשך התקבלה החלטה שתיק ההשקעות ינוהל ברמת סיכון נמוכה באמצעות בתי השקעות. תיק ההשקעות הנוכחי של החברה אינו כולל ולו מניה אחת המושקעת בחברות אשר בהן זהר השקיע עשרות מיליוני ₪ ושהסבו הפסדי ענק לחברה. לא ניתן לייחס לזכות זהר הטבה עתידית, פוטנציאלית, לתיק ניירות הערך של החברות וממילא לא יכולה להיות באותה הטבה בכדי לגרוע מהאחריות של זהר להפסדים הכבדים שגרם לחברות. אין לראות בהפסדים הנובעים מהפרשי שיערוך הפסדים "זמניים" או "הפיכים".

5. טעה הבורר שעה שקבע שההפסד הוא הפיך ולכן אין לחייב את זהר בפיצוי על הפסד זה. שהרי, כל המניות שנרכשו ע"י זהר כבר נמכרו ולכן יש לחייב את זהר בהפסד שנגרם לחברות בין מחיר עלות הרכישה לבין מחיר המימוש בפועל והבורר טעה שעה שלא חייב את זהר גם להשיב הפסדים אלו, היות שגם הם בלתי הפיכים.

ו. תמצית טענות המשיבים ברע"ב 42710-02-20

1. יש לדחות את בקשת רשות הערעור. הבקשה כלל אינה עומדת בתנאי [סעיף 29ב לחוק הבוררות](#) תשכ"ח – 1968 (להלן: **חוק הבוררות**), שכן לא מתקיים התנאי הבסיסי להגשת בקשת רשות ערעור והוא קיומה של "טעות יסודית ביישום הדין". המבקשות טוענות בבקשתן שהבורר יישם את הדין בצורה מוטעית אולם בפועל, כל טענותיהן מתמצות בכך שהבורר לא הסיק את המסקנה שתומכת בעמדתן. המשיבות מבקשות שביהמ"ש יתערב בממצאים עובדתיים שנקבעו ע"י הבורר להבדיל מטעויות ביישום הדין. לכן, בקשתן אינה עומדת בכללים שהתווה [סעיף 29ב לחוק הבוררות](#).
2. המבקשות ביקשו בחוסר תום לב כי ייפסק לטובתן סעד שכלל לא נתבע בכתב התביעה והוא נוגע למועדים מאוחרים יותר למועדים בגינם הוגש כתב התביעה, דהיינו להפסדים שהתגבשו עד ליום 31.12.12. הבורר הבהיר מפורשות שהוא לא דן בהפסדים אלו והם אינם רלוונטיים לתביעות העומדות בפניו. הסעד והסכומים שנפסקו ע"י הבורר תואמים במדויק את סכומי התביעה בגין ההפסדים הרשומים שתבעו המבקשות בכתב תביעתן. יש לדחות את ניסיון הפסול של המבקשות לערוך כעת מקצה שיפורים לכתב התביעה שלהן ולנסות לבצע "תיקון" כתב התביעה בדיעבד ולתבוע כעת סעד שכלל לא נתבע על ידן בתביעתן.
3. בדין לא חויב זהר בהשבת "הפרשי שיערוך" בגין תיק השקעות שעדיין מתנהל, שכן את שווי התיק ניתן לקבוע רק בתום חיי התיק, כלומר, בעת חיסול התיק ומכירת המניות. כל עוד המניות לא נמכרו, השווי משתנה ואינו סופי ועשוי אף להניב רווחים ולכן צדק הבורר שקבע שאין לחייב את זהר בהשבת סכומים אלו. נכון לסוף שנת 2017 היה רווח באותו תיק השקעות בסך של 5.2 מיליון ₪.
4. המבקשות התעלמו מהעובדה שהפרשי השערוך שקבע המומחה התייחסו ליום 31.12.12 ותיק ניירות הערך עדיין מתנהל. לכן, כפי שפסק הבורר, מדובר בהפסד זמני. בנוסף, בחו"ד הותיר המומחה להכרעת הבורר את השאלה האם יש להוסיף את סכום הפרשי השערוך לשווי החברות, אם לאו. כלומר המומחה לא ראה בהפרשי השערוך, בנקודת הזמן הספציפית, עילה לשינוי כלשהו בשווי החברות. סכומים אחרים שסבר המומחה שיהיה נכון להוסיף או להפחית משווי החברות, הוא הוסיף או הפחית בהתאם ולא השאיר זאת לשיקול דעת הבורר.
5. הבורר אינו "חותמת גומי" והוא רשאי לסטות מחו"ד מומחה שמינה. עלות תיק ניירות ערך או השווי הרגעי, אינו מעיד על רווח או הפסד. הוא מעיד אך ורק על השווי הזמני של התיק. השווי יכול להשתנות בכל רגע ולכן אין כל משמעות לשווי תיק בנקודת זמן כזו או אחרת. לכן, תיק שעדיין מתנהל, אין לקבוע שיש בו "הפסד מגולם" לתאריך מסוים, שכן מדובר בסכום שלא קיים והוא רק תיאורטי כפי שקבע הבורר. ממכתב עו"ד פלס עולה שרק בשנת 2019 הועבר תיק ההשקעות לניהולו של בית השקעות וכיום הוא לא כולל מניות של חברות שגרמו להפסדים.

ז. דיון והכרעה

1. סעיף [229ב \(א\) לחוק הבוררות](#) קובע כי הצדדים רשאים להסכים שניתן יהיה לערער ברשות בית המשפט על פסק בורר "אם נפלה בו טעות יסודית ביישום הדין אשר יש בה כדי לגרום לעיוות דין".

2. כפי שנקבע ברע"א [1242/15 מ. אדלר הנדסה בע"מ נ' יחזקאל קטן](#) (12.4.16), רשות ערעור תינתן רק אם הטעות עליה מבקשים לערער עומדת בשלושת התנאים המצטברים: מדובר בטעות יסודית, הטעות היא ביישום הדין ויש בטעות כדי לגרום עיוות דין.

ברע"א [6649/10 עו"ד יצחק אבישר נ' עו"ד שרונה גונן](#) (06.05.2012) ציין כבוד השופט סולברג כי:

"משמע, לא כל טעות מאפשרת לבטל את פסק הבורר. יש להראות כי עוצמת הטעות מחייבת את ביטולו. זאת בשל העובדה כי מדובר בטעות משפטית ביישום הדין, טעות שאינה שולית או זניחה, אלא יסודית, ותנאי חשוב נוסף הוא שאכן יש בטעות כדי לגרום לעיוות דין".

ראו גם: א' גורן, [בוררות](#) (2018) עמ' 457-458.

זאת ועוד: לשון [סעיף 229ב לחוק הבוררות](#) מורה כי אפילו טעה הבורר ביישום הדין המהותי והפרוצדורלי טעות יסודית, אין די בכך – אם לא נגרם עיוות דין (י' שמעוני, [דיני בורות – אופק חדש בבוררות](#), מהדורה שלישית מורחבת, כרך ב' (2019), עמ' 670).

כפי שצוין לאחרונה ברע"א [36855-09-18 משה טרספולסקי עו"ד ואח' נ' נילי זילבר ואח'](#) (21.4.20):

"על פי הפסיקה, טענות כנגד קביעות עובדתיות של בורר אינן באות בגדר טעות יסודית ביישום הדין כמשמעות ביטוי זה בסעיף [229ב\(א\) לחוק הבוררות](#), אלא במקרים חריגים ([רע"ב \(מרכז\) 35078-06-18](#) סעדי נ' אהרן (18.11.18); [רע"ב \(חי'\) 19006-10-17](#) אזולאי נ' נדב (4.9.18); [רע"א \(ב"ש\) 39468-10-17](#) י. מ. אמסלם בע"מ נ' גלי הקטיפה בע"מ (10.4.18)). כך הוא הדבר גם ביחס לטענות בדבר מתן אמון בעדויות שהובאו או לנפקות אי העדת עד זה או אחר".

3. בכל הנוגע לערעורו של המבקש, אני סבור שדין בקשתו להידחות. אין כל עילה להתערב בממצאים העובדתיים שקבע הבורר, שנקבעו לאחר בדיקה מדוקדקת של הראיות שהוצגו בפניו ולא נפלה כל טעות ביישום הדין, שהחיל על זהר חובה להשיב את ההפסדים שהוא גרם להם עקב השקעותיו הספקולטיביות בניירות ערך.

4. אין מחלוקת שזהר ביצע פעולות רבות בשוק ההון ומקור ההפסדים הכבדים נובע בעיקר מרכישת ניירות ערך של חברת "טאואר", "אינוונטק" ו – "קווינקו" כפי שנקבע בחוות דעת המומחה. זהר ביצע פעולות אלו למרות שלא היה מנהל בחברה כפי שנקבע בפסק הבוררות משנת 2015 שזהר לא ערער עליו. על פי תקנון החברה, רק מנהל בחברה מוסמך לרכוש מניות עבור החברה וזאת לאחר שהוקמה "קרן שמורה".
5. אמנם, הדירקטוריון אשרר את פעולותיו של זהר רטרואקטיבית בשנת 2015 ובצדק קבע הבורר כי האישור לא כלל פעולות ספקולטיביות בניירות ערך. אין להתערב במסקנת הבורר כי לזהר לא היתה השכלה מספקת וידע לצורך ביצוע פעולות ענפות בשוק ההון. קביעה זו מעוגנת היטב בחומר הראיות.
6. אין גם עילה להתערב בקביעתו העובדתית של הבורר לפיה הדירקטוריון לא ידע על ההשקעות ועל ההפסדים של זהר בשוק ההון. אף אם נכונה טענתו של זהר, לפיה היה על עו"ד פלס לדעת אודות ההשקעות והוא התרשל בכך שהוא לא פיקח כראוי על ניהול ההשקעות ולא בדק את הדוחות הכספיים שעליהם הוא חתם, אין הדבר גורע מעצם העובדה כי גם זהר נהג ברשלנות וגרם לנזקים כבדים עקב השקעותיו במניות.
7. עו"ד פלס לא היה צד לבוררות ופתוחה בפני המבקש האפשרות להגיש כנגדו תביעה כספית בערכאה המוסמכת. העובדה שהבורר האמין לעו"ד פלס שלא ידע על ההשקעות בשוק ההון (סעיף 126 לפסק הבורר), לא מאיינת את אפשרות התביעה כנגד עו"ד פלס שהיה דירקטור בחברות ואף כיהן כמנהל עיזבון המנוח שהיה בעל השליטה בחברות. הבורר קבע במפורש (שם) כי השאלה:
- "עד לאיזו רזולוציה של בדיקה היה על עו"ד פלס בתפקידו כדירקטור לרדת, זו שאלה שאין המקום לדון בה במסגרת הדיון שבפנינו".**
- מבלי שאביע כל דעה בדבר סיכויי התביעה כנגד עו"ד פלס, פסק הבורר לא מהווה מחסום המונע תביעה כנגד עו"ד פלס עקב התנהלותו. בנות נחמה הגישו בתחילה את התביעה גם כנגד עו"ד פלס והוא נמחק מהתביעה עקב החלטתו של הבורר שעו"ד פלס לא מהווה צד להליך הבוררות. פתוחה בפני כל הצדדים האפשרות להגיש כנגדו תביעה בין היתר עקב העובדה שעו"ד פלס חתם על הדוחות הכספיים שבהם פורטו ההפסדים ואף קיבל מכתב מעו"ד דיאמנט בשנת 2010, שבו התבקשו הסברים אודות ההפסדים בשוק ההון.
8. אין מקום להתערב בקביעתו העובדתית של הבורר לפיה נושא ההשקעות בשוק ההון לא עלה לדיון בדירקטוריון וכי עו"ד פלס לא ידע על ההשקעות וההפסדים. העובדה שייכתן שתוטל חבות כלשהי על עו"ד פלס עקב התנהלותו כדירקטור, לא פוטרת את זהר עצמו מלשפות את החברות על השקעתו המסוכנת והספקולטיבית בסכומי עתק, שעה שהוא פעל שלא בסמכות ולא פנה לדירקטוריון בבקשות לאשר השקעות מסוכנות אלו.

9. כפי שקבע הבורר, לא מדובר בפעולות חד פעמיות בתקופה קצרה. מדובר במאות פעולות שנמשכו על פני כחמש שנים. זהר פעל על דעת עצמו בלבד, ללא שעירב בעלי מקצוע וללא ששיתף את הדירקטוריון בפעולותיו. אין להתערב בקביעת הבורר שזהר עשה יד אחת עם אמו דליה והסתיר את ההפסדים בשוק ההון מהדירקטור הנוסף, עו"ד פלס.

10. העובדה שיתכן שגם עו"ד פלס אחראי לנזקים (וכאמור איני מביע כל דעה בשאלה זו), לא מנתקת את הקשר הסיבתי שבין ההפסדים לבין פעולותיו של זהר ולא גורעת מכך שהוא זה שבפועל גרם לנזקים ולהפסדים הכבדים של ההשקעות. זהר הפר את חובת הזהירות שהוטלה עליו כמנהל בפועל ובצדק קבע הבורר שהוא התרשל. חלוקת האחריות בין זהר לעו"ד פלס, ככל שיתברר בהליך המתאים כי אכן גם לעו"ד פלס אחריות להפסדים, אינה רלוונטית ואינה חלק מיריעת המחלוקת שהתבררה בפני הבורר.

פרופ' י' [גרוס בספרו דירקטורים ונושאי משרה](#) בעידן הממשל התאגידי (מהדורה 5, 2018) מציין בעמ' 111 כי:

"תיוגו של אדם כ"נושא משרה" מכלילת אותו בעשרות רבות של מקרים ואחריות בצידה תוך שהחוק [חוק החברות – נ' ש'] אינו מבחין במקרים רבים בינו לבין דירקטור. כך לגבי חובת הזהירות...; חובת האמונים..."

לכן, יש לדחות את טענת זהר שטעה הבורר שעה שהטיל עליו אחריות להפסדים. אכן, חובת הזהירות חלה הן על דירקטור כנושא משרה והן על מנהל כנושא משרה בתאגיד. חובת הזהירות של זהר עומדת בפני עצמה ללא קשר או תלות בחובת הזהירות החלה על עו"ד פלס כדירקטור. אכן, אחת מחובותיו של הדירקטור היא החובה לפקח על המנהל. אולם, בחינת עמידתו בחובה זו הינה כאמור עניין להליך נפרד והיא אינה קשורה לחובת הזהירות החלה על המנהל כנושא משרה כפי שקבע הבורר.

11. העובדה שזהר לא הרוויח מפעולותיו דבר ואף הוא כאחד היורשים ניזק, לא פוטרת אותו מאחריות. מי שמנהל חברות חייב לפעול באופן זהיר ושקול בכספי החברות ולא "לשחק" עם הכספים בהשקעות מסוכנות, אלא אם כן הוא קיבל אישור מפורש מראש. בצדק קבע הבורר, כי זהר הפר את חובותיו כנושא משרה ולא חל החריג של "שיקול דעת עסקי".

12. **סיכומו של דבר**: יש לדחות את בקשתו של זהר. בכל הנוגע לקביעת האחריות של זהר, לא נפלה בפסק הבורר טעות יסודית ביישום הדין ולא נגרם לזהר עיוות דין. אדרבא, פסק הבורר הביא לכך שכל יתר היורשים, לרבות בנות דליה, ישופו בגין הנזקים הכבדים שזהר גרם לחברות, עקב התנהלותו הרשלנית בשוק ההון והכספים יושבו לחברות ובעקיפין לכל היורשים.

13. מכאן נעבור לערעור בנות נחמה, אשר עתרו לחיוב זהר גם בהפסדי שיערוך, דהיינו בהפרש בין שווי עלות רכישת המניות לבין שווי השוק שלהם.

14. הבורר נימק את דחיית תביעת בנות נחמה בגין רכיב זה - למרות שהוא קבע שמדובר בהשקעות בעלות אופי קבוע שהיה מקום לרשום אותן כהפסד בדוחות החברות - בכך ש:

"את שווי ההפסד, שהוא יהא בלתי הפיך, ניתן לקבוע אך ורק עם מכירת המניות, וכל עוד המניות לא נמכרו, גם אם שוויו מצביע על הפסד זמני, הרי שההפסד הוא הפיך. לא ניתן לחייב את הנתבע בגין הפסד זמני... כל עוד המנייה או תיק המניות לא נמכרו, הרי שהשווי הוא זמני והפיך, ואת הנזק הממשי ניתן יהיה לקבוע רק עם מכירת המניה או את תיק המניות. המסקנה היא איפה, שכל עוד התובעות לא יכולות להצביע על הפסד ממשי ובלתי הפיך להבדיל מהפסד רישומי, שנגרם לכל אחת מהחברות עקב מכירת המניות, אין אפשרות לחייב את הנתבע בגין הפסד זה".

15. בנות נחמה טענו שבפועל, נמכרו כל ניירות הערך הספקולטיביים שזהר רכש ותיק המניות של החברות לא כולל ולו מנייה אחת שזהר רכש ואשר הסבו לחברות הפסדי ענק. לכן, לטענתן, הבורר היה צריך לחייב את זהר לשלם אף עבור הפסדי השערוך.

16. אני סבור שיש ליתן רשות ערעור לבנות נחמה ויש לקבל את הערעור. דחיית תביעת בנות נחמה ברכיב זה נעשתה מאחר שהבורר קבע שלא נגרם נזק, היות שהמניות טרם נמכרו. אכן, המניות לא נמכרו עד סוף שנת 2012 ולכן באותו מועד, טרם נגרם הנזק. ברם, טעה הבורר ביישום הדין, שעה שלא התחשב בעובדה שנכון למועד הגשת התביעה בשנת 2017, כבר נמכרו המניות ולפיכך, הנזק כבר אינו זמני אלא קבוע.

17. הבורר טעה שעה שקבע שלא מדובר בהפסד "ממשי ובלתי הפיך" אלא רק בהפסד רישומי. אדרבא, ברגע שהמניות שזהר רכש נמכרו בהפסד, הנזק התממש והפך לבלתי הפיך. דהיינו, יישום הנמקתו של הבורר לגבי היקף החיוב של זהר, מחייבת דווקא להסיק מסקנה הפוכה ממה שהגיע אליה הבורר.

18. זאת ועוד: הבורר קבע שההשקעות שביצע זהר היו בעלות אופי קבוע ובהתאם לגילוי 44 לכללי החשבונאות של לשכת רוה"ח, היה מקום לרשום גם את ההפסדים שנוצרו במניות שטרם נמכרו כהפסד בדוחות החברות (סעיף 164 לפסק הבורר). דהיינו, לו היו הדוחות מוגשים באופן תקין, היו נרשמים גם הפסדי השערוך כהפסדים ולפיכך היה מקום להכיר בהם כהפסדים שנגרמו לחברות גם מסיבה זו.

19. העובדה שנכון לסוף שנת 2012 טרם התגבש ההפסד בפועל, מאחר שחלק מהמניות טרם נמכרו, לא משנה את העובדה כי משהן נמכרו לאחר מכן, נגרם לחברות נזק שנובע ממחדליו של זהר. מעיון בדוח השנתי של רווחי הון מניירות ערך סחירים לשנת 2017 שהוגש לבורר, עולה שבאותו מועד, החברות כבר לא החזיקו באותן מניות "ספקולטיביות" שזהר רכש (נספח 18 לבקשה). ברור אם כן, שבמועד שניתן פסק הבוררות, גם הפסדי השערוך היו כבר נזק בלתי הפיך.

20. יש לדחות את טענת בנות דליה וזהר שתביעת בנות נחמה התייחסה רק עד לשנת 2012 ולכן בדין נדחתה תביעתן בגין רכיב זה. שהרי, העובדה שבפועל ניתן לכמת את ההפסדים רק לאחר שנת 2012, שעה שהמניות נמכרו, לא גורעת מכך שההפסדים נבעו מהשקעות שביצע זהר עד שנת 2012 ובתביעה התבקש לחייב את זהר לפצות בגין ההפסדים שגרם עד לאותו מועד. העובדה שבפועל ההפסד הפך לבלתי הפיך לאחר מועד זה, לא פוגמת באחריותו של זהר להפסדים שנוצרו ברכישת מניות אלו.

21. לפיכך, יש לחייב את זהר להשיב את ההפסדים שנגרמו לתיק ההשקעות (המומחה קבע בחוות דעתו שמקור ההפסד נובע בעיקר מרכישת מניות "טאור", "אינוונטק" ו-"קווינקו" שנרכשו בשנים 2009-2012) וזאת בהתאם לשווי המניות בעת מכירתן בפועל, לאחר שנת 2012. מאחר שאף בנות נחמה טוענות שלאחר יום 31.12.12 היתה עלייה מסוימת בשווי כמה מהמניות שרכש זהר, ככל שלא תהיה הסכמה בין הצדדים ביחס לחישוב גובה הפסד זה, יגיש המומחה תחשיב והבורר יקבע את הסכום המדויק.

22. אי הכללת ההפסדים בגין רכישת המניות שמומשו רק לאחר שנת 2012 ולכן לא נרשמו בספרי החברות, תגרום עיוות דין משמעותי, היות שמדובר בסכום נומינאלי של מיליוני ₪, בהתאם לחוות דעתו של המומחה. פיצוי זה ישיב את המצב לקדמותו לפחות מבחינה זו שההפסדים בגין המניות שנרכשו עקב רשלנותו של זהר יושבו לחברות. זאת, שעה שאם זהר היה משקיע את כספי החברות באופן מושכל ונעזר באנשי מקצוע מתאימים, לחברות גם היו נצברים רווחים ופירות יפים במשך אותן שנים, כפי שאף קבע הבורר.

23. **העולה מן המקובץ:** ערעורו של זהר נדחה ומתקבל ערעור בנות נחמה בכפוף לעריכת חישוב עדכני ע"י המומחה, ביחס לכל המניות שנרכשו ע"י זהר ושמומשו ע"י החברות לאחר שנת 2012.

24. לאור התוצאה, זהר ישלם לבנות נחמה הוצאות משפט בסך של 40,000 ₪ בגין בקשת רשות הערעור שהגיש ושנדחתה וכן לאור העובדה שערעור בנות נחמה התקבל. בנוסף, בנות דליה ישלמו אף הן לבנות נחמה הוצאות משפט בסכום של 30,000 ₪, לאור העובדה שערעור בנות נחמה התקבל וכן לאור העובדה שבקשת רשות ערעור נוספת שהגישו בנות נחמה וזהר בנושא גובה דמי הניהול (רע"ב 32449-02-20), נדחתה בהחלטה נפרדת שניתנה היום.

ניתן היום, כ"ב סיוון תש"פ, 14 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

נפתלי שילה 54678313-/-

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה